

Barnens Sångbok : Text /

81 Az Br. Hammarlund, J.

National Library
of Sweden

TEXT
TILL
BARNENS SÅNGBOK

UTGIFVEN

AF

JUL. HAMMARLUND

FOLKSKOLLÄRARE

LUND

COLLIN & ZICKERMAN

(FIRMA: PH. LINDSTEDTS UNIVERSITETS-BOKHANDEL)

I DISTRIBUTION

Pris 12 öre.

1891.

Register.

	N:r		N:r
Ack, nu är det vinter	41	Hur skön och stark	124
Blinka, lilla stjärna	1	Hvar markens ros	74
Bröder, nu gladt från lugna hem	117	Hvart skall du gå	25
Den ed, jag svurit fanan	119	Här en källa rinner	48
Den lille nissen reste	29	Härliga land	126
Det var de konunga- döttrarna två	84	Härlig är den unga våren	24
Dold mellan furerna	43	Härlig är jorden	114
Du gamla, du friska	33	Härlig är kvällen	125
Du kära land	72	Här är ljust och godt	120
Därlig är Guds himmel blå	17	Ibland, när jag vallar	76
En liten fågel satt en gång	63	I skogen fågeln ropar	110
Ensam i skogen sjöng	97	I villande skogen	46
Ett barn är födt	105	Jag vet en vrå	89
Far, mor, store bror	30	Jag vet en äng	86
Fjäriln vingad syns	91	Jag vet ett land	100
Fjällan han dröjer	49	Jägarhifvet är så härligt	42
Flitig var	21	Klang, min vackra bjällra	101
Framåt, svenska män	50	Kom, hör min vackra visa	47
Friskt mod i barm	77	Kom, låtom oss	67
Från hafvet steg vinden	12	Kom, Pajo, du lilla	3
Fågeln på grenen där	121	Krigarn hvilat sig	128
Gossar och flickor, kom- men med fröjd	16	Kucku, kucku	127
Gunga fram, min lilla	82	Källan sprang	102
Hell dig, du höga Nord	68	Känner du landet	122
Hell dig, vårt fädernes- land	103	Käraste gök	59
Herman är en munter fy	11	La la la, Vi sommarn vaken ha	69
Hopp, hopp, hopp	19	Lille Karl! Sof sött	22
Hosianna, Davids son	113	Lycksalig, lycksalig	81
Hur glädtigt själen	92	Låt vår lätta, raska	83
Hur kan jag röligt sofva	129	Mandom, mod och morska män	71
Hurra för Nordens länder	54	Min fåle är så sedig	64
		Morgon mellan fjällen	104
		Morgonsolen redan strålar	6

Enstämmiga sånger.

Småskolan.

Blinka, lilla stjärna.

1. **B**linka, lilla stjärna där! Hur jag undrar, hvad du är. Fjärran lockar du min syn, Lik en diamant i skyn. *Blinka, lilla stjärna där! Hur jag undrar, hvad du är.*

2. När den sköna sol gått ner, Strax du kommer fram och ler, Börjar klar din stilla gång, Glimmar, glimmar natten lång. *Blinka o. s. v.*

3. Vandraren på nattlig stig, För ditt ljus han älskar dig. Han ej hade sett att gå, Om du icke glimmat så. *Blinka o. s. v.*

4. Ofta du med blick så fin Tittar genom min gardin, Slutet ögat ej, förrän Solen visar sig igen. *Blinka o. s. v.*

Lasse liten.

2. **V**ärlden är så stor, så stor, *Lasse, Lasse liten.* Större än du nånsin tror, *Lasse, Lasse liten.*

2. Där är hett, och där är kallt, Men Gud råder öfver allt.

3. Många människor lefva där, Lycklig den, som Gud har kär.

4. När Guds ängel med dig går, Ingen orm dig bita får.

5. Sälg, hvar trifves du nu mest? Borta bra men hemma bäst.

Gossen och hunden.

3. **G**ossen. Kom, Pajo, du lilla! Jag lära dig vill På tvenne ben gå och att sitta så still.

2. **H**unden. Ack, skall jag ren lära, så liten jag är? Då jag blifver större, jag lättare lär.

3. **G**ossen. Nej, Pajo, bäst går det, då liten man är, Ju längre man dröjer, dess mera besvär.

4. Och hunden sig lärde att sitta och gå, Och gossen var flitig i skolan också.

Vill du, vill du.

4. **V**ill du, vill du, ville, ville, vill du Med mig ut i lunden gå? Ja män, ja män, ja män, ja män; Trettio streck här skola stå.

Trött jag är.

5. **T**rött jag är och slumra vill, Slutera mina ögon till. Fader, låt de änglar små Vakande kring bädden stå!

2. Hvad jag syndat mot ditt bud, Ack, förlåt mig, käre Gud! Låt din kärlek hjälpa mig Att i morgon följa dig!

3. Alla, som du gifvit mig, Gud, jag lämnar nu åt dig. Alla människor, stora, små, Du i natt bevara må!

Morgonsolen redan strålar.

6. **M**orgonsolen redan strålar Högt på blåa himmelen; Lilla fågeln glädtigt sjunger Från sin gren igen.

2. Såsom han vi glada stämma Upp vår sång mot himmelns höjd; Sedan skynda vi att börja Arbetet med fröjd.

3. Dagens stund är snart förliden. Blott för den, som flitig är, Blifver efter slutad möda Hvilan ljuf och kär.

Till skolan går jag.

7. **T**ill skolan går jag så glad i hågen Hvar dag i morgonens ljufva stund, När solen ler ifrån himlabågen Och fågeln kvittrar i grönan lund.

2. Nu är jag färdig, min goda mamma, Med rena händer och kammadt hår, Men göm du slanten, det gör detsamma, Om blott en brödbit jag af dig får.

3. Haf tack, nu har jag, hvad jag behöfver, Min läxa kan jag som vatten rent. Den, som är lat, den får sitta öfver, Och den är slarfvig, som kommer sent.

Solen några purpurdroppar.

8. **S**olen några purpurdroppar Ren på österns skyar stänkt, Och på buskar, blad och knoppar Daggens pärleskur sig sänkt. Skogens alla fåglar svinga Jublande från topp till topp, Tusen glädjeljud förklinga, Tusen stämmas åter opp.

2. Fjärden krusas, böljan randas, Lunden rörs af fläkt på fläkt, Lif och blomsterdoffer blandas I hvarenda andedräkt. Ängel från det fjärran höga, Hvarje väsens blida vän, Gryning, har ett mulet öga Mött din ljusa anblick än?

3. Skingrad är bekymrens dimma, Tankens dystra moln förgått; Dagen i sin barndomstimma Älskar barndomskänslor blott. Ingen lider, ingen saknar, Allt är glädje, frid och hopp. Med naturens morgon vaknar Hvarje hjärtas morgon opp.

Säg mig, du lilla fågel.

9. Säg mig, du lilla fågel Där mellan almens blad: Hur kan du ständigt sjunga Och ständigt vara glad? Jag hör din röst hvar morgon, Jag hör den hvarje kväll, Men lika ren är stämman Och tonen lika säll.

2. Förrådet är så ringa, Din boning är så trång, Dock ser du mot din hydda Och sjunger hvarje gång. Du samlar inga skördar, Och inga kan du så; Du vet ej morgondagen Och är så nöjd ändå.

Tätt han föll, den hvita snö.

10. Tätt han föll, den hvita snö, Föll på björk och lindar, Frusen är den klara sjö, Väntar vårens vindar. Liten sparf, Fattig slarf, Ätit upp sitt sommararf. Frusen är den klara sjö, Väntar vårens vindar.

2. Vid den röda stugans dörr Stod en liten flicka: „Sparf, du lilla, kom som förr, Kom ett korn att picka! Nu är jul I hvart skjul. Sparf, du lilla, grå och ful, Sparf, du lilla, kom som förr, Kom ett korn att picka!“

3. Sparfven flög till flickans fot, Flög på glada vingar: „Gärna tar jag kornet mot, Kornet, som du bringar. Gud skall än Löna den, Som är här de armas vän. Gärna tar jag kornet mot, Kornet, som du bringar“.

Herman är en munter fyr.

11. **H**erman är en munter fyr, Djupt han kan sig bocka. Han har många små bestyr, Som till skratt oss locka. Hjula, hoppa, gå på tå, Leka blindbock likaså, Det kan lille Herman.

2. Herman kan ge hästen hö, Han kan slå på trumma. Bygga torn af is och snö Och som björnen brumma. Åka kälke ock han kan, Köra Grälle som en man, Det kan lille Herman.

Från hafvet steg vinden.

12. **F**rån hafvet steg vinden i lekande lopp Och sade till dimman: „Gif rum! Jag vill opp“.

2. Han svängde kring skeppet och sade: „Slå ut, Du sjöman, ditt segel, ty natten är slut!“

3. Och hän inåt landet han gjorde ett slag Och manade bonden: „Stå upp! Det är dag“.

Så liten är jag.

13. Så liten är jag, min kraft är ringa,
Men bruka fliten jag kan och
springa På lätta fötter till skolan hän, Då
jag mig kammat och tvättat ren.

2. Hur roligt sedan att hem få komma
Med matsäckskorgen och magen tomma
Att läsa bordsbön och middag få Och se-
dan leka med syskon små.

3. Och mamma kysser sin lilla Frida
Och ser uppå mig med ögon blida. Och
pappa kommer, han ock ibland, Och sme-
ker mig med sin starka hand.

Sin stig en liten gosse gick.

14. Sin stig en liten gosse gick Och
sjöng sin visa då. Hans gång
var lätt och ljus hans blick, Och visan
lydde så:

2. Tra la la la! Se molnet där I guld
och silfverskrud! Och ängen, o, så grann
hon är! Tack, tack, du käre Gud!

3. Kanhända gör han mig en dag Så
grann som själfva skyn. Tänk, om jag blir
den störste, jag, I hela kyrkobyn!

4. Men, om jag blifver något stort, Gör
strax mig liten då! Ty mor har sagt, att
himmels port, Han öppnas blott för små.

Jungfrun gick te' killan.

15. Och jungfrun gick te' killan, Hon skulle hämta vann; Där stod en liten hasselgren, Han var så mycket grann.

2. „Ack, hör du liten hasselgren, Hvarför är du så grann?“ „Jag äter mull och dricker vann, Därför är jag så grann“.

3. „Ack, hör du liten jungfru, Hvarför är du så fin?“ „Jag äter socker, dricker vin, Därför är jag så fin“.

Gossar och flickor, kommen med fröjd.

16. Gossar och flickor, kommen med fröjd Midsommarn att fira! Majstång skall resas här på en höjd, Kransar ska' vi vira. Blommor på ängen plocka vi må, Röda och hvita, gula och blå. Gossar och flickor, skynden nu på Majstången ståtligt sira!

2. När den blir färdig, högrest och grann, Då alla må sjunga: Vackrare majstång finnas ej kan, Dansa ska' de unga. Kommen nu alla, stora och små, Raskt ut med ringen, hopp, låt det gå! Den, som först tröttnar, han får se på; Kan han, så må han sjunga.

Däjlilg är Guds himmel blå.

17. Däjlilg är Guds himmel blå, Lust det är att se uppå Hur de gyllne stjärnor blinka, Hur de le, och hur de vinka
|: Oss från jorden upp till sig. :|

2. Det var midt i julenatt, Hvarje stjärna lyste matt. Men då tändes i det samma Där en klar, en härlig flamma. | : Just en liten stjärnesol. : |

3. Stjärnan ledde vise tre, Så de Kristus fingo se. Vi ha ock en sådan stjärna; Följa vi dess ledning gärna, | : Komma vi till Jesus Krist. : |

4. Denna stjärna, mild och ljus, Som oss för till faderns hus, Är hans gudoms ord, det klara, Som han kom att uppenbara, | : Till att lysa för vår fot. : |

Vi komma med sång.

18. **V**i komma med sång till din vagga, vi små, Med herdarne, oss det tillstädje! O, Jesus, du barn, som bar hvilat på strå Och ägde all himmelens glädje!

2. Där flyga små änglar fran himmelen ned På vägarna stjärnebestrodde Och sjunga om seger och sjunga om fred, Som hvilade hos den nyfödde.

3. Där vilja vi bedja om tröst i ditt namn För alla af sorgerna böjda, Och där vill du taga vårt hjärta i famn, Så det sig med änglar kan fröjda.

4. Nu bär du oss julbud och blifver vår vän Samt gästar oss gamla och unga. Nu komma vi små till din vagga igen, På knä vi bland änglarna sjunga.

Käpphästen.

19. **H**opp, hopp, hopp! Spring i fullt galopp Öfver gårdsgård, öfver

dike! Brunte, du har ej din like I ditt raska lopp. Hopp, hopp, hopp, hopp, hopp!

2. Hej, hej, hej! Brunte, tröttna ej, Aldrig pusta, aldrig snafva, Lustigt gnägga, hurtigt trafva! Skall man rasta? Nej! Hej, hej, hej, hej, hej!

3. *Ptro, ptro, ptro!* Nu får Brunte ro. Nu det uti skolan ringer. Brunte kvickt i spiltan springer, Stampar med sin sko. *Ptro, ptro, ptro, ptro, ptro!*

Två dagar gick jag.

20. **T** två dagar gick jag i viller skog, Min mat var bär, och min dryck var vatten. Vid tallens rötter mitt hem jag tog Och sof på mossan den korta natten. Jag drömt om änglar och underting, Men vargen smög uti skogen kring.

2. Min moder gråter, min far går skall Men finner icke sin enda flicka. „Hvar är den lilla, på mormors pall Nyss satt så flitig och lärde sticka?“ Du morgonskimmer, som strålar där, Säg till där hemma, hvar lillan är!

3. Du väna fågel, som kuttrar sött, Flyg hem till torpet, du skogens dufva! Jag stackars liten, jag är så trött, Och mjukt jag ligger uppå en tufva. Du ekorrunge, spring du åstad Med bud till far, då blir han så glad!

4. Hvem hjälper till, när jag, stackars barn, Ej finns där hemma? Hvem hämtar vatten? Hvem maler kaffet på mormors

kvarn? Hvem stänger pullorna in för natten? Hvem läser bordsbön så rent, jag kan? Ty lillebror är för liten, han.

5. Men — hvad var det, som så vackert lät? Jo, det är klockor, som sammanringa. Tyst! — Det är söndag —, nu minns jag det. Friskt mod igen! Jag kan åter springa. Ring länge, länge i kyrkoby, Till dess jag hinner till skogens bryn!

6. Men, när som prästen från predikstol'n Bad för den lilla som vilsegången, Då stod hon där uti hvardagskjol'n, Ej grann men frälsad på kyrkogången. Dit var hon kallad af klockans ljud Att tacka, lofva och prisa Gud.

Tre gyllene regler.

21. **F**^{litig} *var!* Då skall du vinna Hälsa, munterhet och bröd; Vägen till din hydda finna Då ej ledsnad eller nöd.

2. Men låt *ordning* taga vara På hvad fliten samlat har! Var betänkt en skärf att spara För din sena ålders dar!

3. Och *var from!* Det är det sista, Första utaf alla bud, Ty, om världen all vi mista, Hafva vi dock allt i Gud.

Lille Karl! Sof sött.

22. **L**ille Karl! Sof sött i frid, Ty du får tids nog vaka, Tids nog se vår onda tid Och hennes galla smaka. Världen är en sorge-ö; Bäst man lefver, skall man dö Och bli mull tillbaka,

2. En gång, där en källa flöt Förbi en skyl i rågen, Stod en liten gosse söt Och spegla' sig i vågen: Bäst sin bild han såg så skön Uti böljan klar och grön, Strax han inte såg'en.

3. Så är med vår lefnad fatt, Och så försvinna åren: Bäst man lefver godt och gladt, Så ligger man på bären. Lille Karl skall tänka så, När han ser de blommor små, Som bepryda våren.

4. Sofva lulla, lilla vän! Din välgång skall oss gläda. När du vaknar, ska' vi sen Dig klippa häst och släda; Sen små hus af kort — lull lull! — Ska' vi bygga, blåsa kull Och små visor kväda.

5. Mamma har åt barnet här Små gullskor och gullkappa, Och, om Karl beskedlig är, Så kommer rätt nu pappa, Lilla barnet namnam ger. Sofva lulla! Ligg nu ner, Och din kudde klappa!

Fingrarna.

23. Syskon små jag känner fem. (Staccars den, som ej har dem!) Där de kunna taga fatt, Bli de människan en skatt.

2. *Tummetott* är patriark, Liten, knobbig, vig och stark, Styrer flocken som regent, Eljest var det slätt bevändt.

3. *Slickepott* har tjufnatur, Sitter främst liksom på lur; Han vill peka för de små, När de lära *a*, *e*, *å*.

4. *Långeman* högst räcker opp Midt i klungan med sin kropp; När vid lek man drager krok, Är han bra, den store tok.

5. *Gullbrand* främst i rangen är, Ringen Gyllentröst han bär, Om hans lycka — tyst min sång, Eljest visan blir för lång.

6. *Lille Peter-speleman* Icke mycket mäktar han, Roar sig så snällt och godt Som en stackars Askepott.

7. Räcker jag dig alla dem, Gifver du mig dina fem, Det är ett: farväl, min vän, Och välkommen snart igen!

Härlig är den unga våren.

24. Härlig är den unga våren I sin gröna högtidsdräkt. Sippan småler genom tåren, Blickar upp, af solen väckt.

2. Gräset grönskar, björkens kransar I sin skärhet lysa klart, Genom ängen bäcken dansar Sjungande i lustig fart.

3. Allting lifvas, gror och spricker Rikare för hvarje dag, Och den tjusta jorden dricker Lif och lust i fulla drag.

Lilla fänta.

25. Hvar skall du gå, *Lilla fänta?* — Sta' och plocka nötter, *Kan du tänka.*

2. Du räcker inte opp, *Lilla fänta.* — Stiger på en stock, *Kan du tänka.*

3. Du faller därvid ned, *Lilla fänta.* — Håller fast i gren, *Kan du tänka.*

Folkskolans 1:a klass.

Vid svarfstolen.

26. Spindeln surrar, munter takt. *Surr-om!* Hand och öga jämt på vakt. *Surr-om!* Glädlig flit Är ej slit; Intet slarf får hitta hit. *Surr-om!*

2. Spånen flyger, lustig dans, Bildar snart kring mig en krans. Här jag ser, Ordning ger Lifvet dock af glädjen mer.

3. Öppet öga, kraft i arm. Det ger lefnadsmod i barm. Den har bäst, Som får mest Arbetslust till daglig gäst.

Nu är tid att vittja näten.

27. Nu är tid att vittja näten, Skjut ut båten, Måsse! Glöm ej, att vi ska' ha beten Till långkroken, gosse! Ro, som fader Måns har lärt dig, Sträck på åran, håll nu takt! Han som båtsman så har lärt sig, Ro nu, som han dig har sagt! Stopp, se, flötena de rycka, Fiskar näten knycka. Var'n välkomna och ej rädda, Gös och Id och Gädda, |: Biskop Brax och herr von Sarf samt hennes nåd Abborre. :|

Långt är sen dess.

28. O, huru djupt till mitt hjärta en gång, *Tiden har flytt, tiden har flytt*, Trängde, o, moder, din älskliga sång. *Långt, mycket långt är sen dess.* Aldrig jag glömmet de lyckliga dar, Moder, då

allt dig i världen jag var. Ännu den tiden i minnet står kvar. *Långt, mycket långt är sen dess.*

2. Sjung mig då åter din ljufliga sång! *Tiden har flytt, tiden har flytt.* Djupt i mitt hjärta den trängde en gång. *Långt, mycket långt är sen dess.* Ack, i mitt minne de orden stå kvar, Att din förhoppning i världen jag var. Aldrig jag glömmer de lyckliga dar. *Långt, mycket långt är sen dess.*

Den lille nissen.

29. Den lille nissen reste Med extra-post från land till land. Han hade lust att skåda All världens störste man.

2. Han kom till storsultanen Och dit, där jättekålen gror, Men ibland alla jättar Han ingen fann nog stor.

3. Då går han ned till hafvet, I klara spegeln tittar han. Han ler, ty nu han tycker Sig se den störste man.

Far, mor, store bror.

30. Far, mor, store bror Skulle rofvor sätta; Jag springer efter i mammas skor, Snafvade öfver en stätta.

2. Far, mor, store bror Skulle höet stacka; Efter jag rusar och skrek på mor, Rände från byxor och jacka.

3. Far, mor, store bror Skulle kakor baka; Hemåt jag skenar, i kärret for Ned uti dyn till min haka.

4. Far, mor, store bror Kakor åt mig gömde; Men så jag vaknar, — min sorg blef stor: Tänk er, jag arme blott drömde.

När han kommer.

31. När han kommer, när han kommer
Att samla de sina, Sina kära,
sina trogna En gång i sin famn, *Liksom*
morgonens stjärnor De då skola lysa I hans
krona för evigt Och sjunga hans namn.

2. Till sitt rike skall han samla De
pärlor, han vunnit. Alla lammen skall han
samla En gång i sin famn. *Liksom* o. s. v.

3. De små barnen, de små barnen, Som
älska sin Jesus, Som juveler skall han
samla En gång i sin famn. *Liksom* o. s. v.

Till tings.

32. Till tings, till tings! Budkafveln
går Kring berg och dal. Kung
Ring är död, nu förestår Ett kungaval.

2. Då tager bonden svärd från vägg,
Det stål är blått. Med fingret pröfvar han
dess egg, Den biter godt.

3. De piltar se med glädje på Det stål-
blå sken; De lyfta svärdet två och två,
För tungt för en.

4. Men dottern skurar hjälmen ren.
Blank skall han bli; Och rodnar, när hon
skådar sen Sin bild däri.

5. Så samlas de med sköldegny Och
vapenbrak På öppet ting, ty himmelns sky
Är deras tak.

6. Men Fritiof står på tingets sten, Hos honom står Den kungason, en liten en Med guldgult hår.

7. Och Fritiof lyfte pilten ung På skölden opp: „I nordmän, här är eder kung Och landets hopp“.

8. Då ropte böndren högt på ting: „Vi, Nordens män, Vi kore dig, bli lik kung Ring, Sköldburne sven!“

Du gamla, du friska.

33. Du gamla, du friska, du fjällböga Nord, Du tysta, du glädjerika, sköna! Jag hälsar dig, vänaste land uppå jord, |: Din sol, din himmel, dina ängder gröna. :|

2. Du tronar på minnen från fornstora dar, Då äradt ditt namn flög öfver jorden. Jag vet, att du är och du blir, hvad du var. |: Ack, jag vill lefva, jag vill dö i Norden. :|

Vinter, drag bort.

34. *V*inter, drag bort! Skiljas är hårdt. Men, då du packar hop, Följa dig glädjerop. *Vinter, drag bort!* *Skiljas är hårdt.*

2. *Vinter, drag bort!* *Skiljas är hårdt.* Tar ditt besök ej slut, Skrattar dig göken ut. *Vinter, drag bort!* *Skiljas är hårdt.*

Tick-tack.

35. Stora klockor säga: *Tick-tack, tick-tack*; Smärre klockor säga: *Tick-*

tack tick-tack, tick-tack tick-tack; Och små klockorna i fickan: Ticke-tacke ticke-tacke, ticke-tacke tick.

Moster Lotta.

36. Nej, en sådan präktig moster Har visst ingen, som vi ha. Alla våra små förluster Ställer hon till rätta bra. Lappar strumpor, byxor, linne, Har hvar näsduk väl i minne, Märker lakan, knäpper nöt, Maler kaffe, kokar gröt.

2. Traska vi i vargaväder Hem från skolan som till sjös, Hvem är flink med torra kläder Åt oss, stackars våta möss? Hvem förser oss efter lunken Med den bästa filebunken Och aftorkar våra fjät? Det är moster Lotta, det.

3. Mamma vill oss visst ej illa, Men vi ha så många fel. Än vi sås på duken spilla, Än är ej vår krage hel, Än vi glömt att kamma luggen, Än så slå vi sönder luggen, Och då vankas snubbor fort: „Kära barn, hvad har du gjort?“

4. Men då säger moster Lotta: „Mamma, alltför sträng du är! Det är barns natur att klotta; Det blir husesamt, det där. Det var fläck förut på duken, Kragen är ej riktigt struken, Luggen står ju som en strå, Muggen den var spräckt förut“.

Tidigt med solen.

37. Tidigt med solen jag följer min hjord ifrån by, Sjunger min psalm,

och små fåglarna spela i sky; Tonerna ljuda i skogen.

2. Troget jag vaktar för ulfven min betande hjord. Vilddjuren fly för min bön och Guds skyddande ord, Medan jag vallar i skogen.

3. Själff är jag liksom det värnlösa lammet i skog, Men jag har också min herde, han känner mig nog; Honom jag följer i skogen.

4. Medan jag sjunger och talar med Gud för mig själff, Svvara mig trastar och lamm och den brusande älf. Jag är ej ensam i skogen.

Vi små barn.

38. Vi små barn, gladt vi kväda Liksom fåglarna små, Och vi hoppa och springa, Och vi fröjda oss då.

2. Vi ha kinder så röda, Vi ha märg uti ben, Hela dagen vi rasa Öfver stock, öfver sten.

3. Och, när trötta om kvällen Vi oss lägga så still, Kommer glädjen och trycker Sakta ögonen till.

Fritiofs vikingabalk.

39. Nu han sväfvade kring På det ödsliga haf, Han for vida som jagande falk; Men för kämpar om bord Skref han lagar och rätt. Vill du höra hans vikingabalk?

2. „Ej må tältas å skepp, Ej må sofvas i hus; Inom salsdörr blott fiender stå; Vi-

king sofve på sköld och med svärdet i hand, Och till tält har han himmeln den blå.

3. När det stormar med makt, Hissa seglen i topp! Det är lustigt på stormande haf; Låt det gå, låt det gå! Den, som stryker, är feg; Förn du stryker, gå hellre i kvaf!

4. Nu syns vikingaskepp, Då är äntring och strid, Det går hett under sköldarna till; Om du viker ett steg. Har du afsked från oss. Det är lagen, gör sen, som du vill!"

Vänster, höger.

40. |: Vänster, höger, vänster, höger, Öka inte takten! |: Nu går det bra, så ska' det gå, Så ska' det gå till Malmö stad. :|

Folkskolans 2:a klass.

Ack, nu är det vinter.

41. A ck, nu är det vinter, Och skidan hon slinter I bukter och finter; Går bra, går bra! Och knutarna spraka, Och medarna knaka, Och isarna braka; Hurra, hurra!

2. Nu remma vi hemma Vår skridsko i klämma, Och möte vi stämma På sjön, min vän! Nu börjas attacken Med stål uppå klacken Och nacken i backen Och upp igen!

3. Det är min egen ande, som talar,
Talar med finska skogens djupa röst. Där-
före kan jag ej styra min tunga, Sjunga
jag vill ur mitt fulla bröst.

Rida ranka.

44. *R*ida, rida ranka! Grefven rider
högan häst, Bonden går med
träskor mest. *Rida, rida ranka!*

2. Hvem skall nu jag rida till? Farfar
jag besöka vill.

3. Nu till morbror i galopp! Är han
hemma, ja, så stopp!

4. Mörkt det blir, det är nog bäst, Du
till stallet går, min häst!

Välkommen, välkommen, du klara.

45. *V*älkommen, välkommen, du klara,
Du stilla och ljufliga kväll! Nu
låter jag sorgerna fara, Du gör mig så
trygg och så säll.

2. En ängel på glänsande vingar Du
sväfvar från himmelen ner; Du frid åt de
levfande bringar, Och svalka åt jorden du
ger.

3. Hvad gör det, att skymningen bre-
der Sitt flor? Hon är tankarnas vän. Hvad
gör det, att solen går neder? Hon kom-
mer i morgon igen.

4. På purprade molnet hon blänker;
Hon liknar den dödliges hopp; Ty knappt
hon i väster sig sänker, Förrän hon i öster
går opp.

I villande skogen.

46. | I villande skogen Jag vallar min
hjord; | Han följer mig så huld
och trogen, Han fattar mitt ord *Allt om
vännen min.*

2. | Och skogen den friska Är tyst-
nadens famn; | Men höga furerna de
hviska Ett älskeligt namn: *Det är vännen
min.*

3. | Du genljud, som skallar Mot klip-
pornas höjd, | Bär högt utöfver skogens
tallar Min sång här i fröjd *Allt om vännen
min!*

Kom, hör min vackra visa.

47. Kom, hör min vackra visa, Som
fågeln diktat har! Guds godhet
vill jag prisa I alla mina dar. Om honom
susar bäcken, Om honom talar skyn; I röda
rosenhäcken Han blomstrar för vår syn.

2. Och himmeln är hans höga, Hans
underbara hus; Och stjärnan är hans öga,
Och solen är hans ljus. Och vida världen
glädes Att honom prisa få. Och Gud är
allestädes Och är hos mig också.

Här en källa rinner.

48. Här en källa rinner, Säll, den henne
finner. Hon är djup men klar,
Gömd men uppenbar.

2. Om du där dig tvager, Hon hvar
fläck borttager, Ty den källan god Är Im-
manuels blod.

3. Röfvaren i nöden Där fann lif i döden,
Jag, så ond som han, Samma balsam fann.

4. Dyra lifvets källa! Du skall evigt
välla, Evigt lyckosam Skall din flod gå
fram.

Fjärran han dröjer.

49. Fjärran han dröjer från grönskande
dalar Borta i konungens gyllene
salar. *Ack, lilla fågelen, ack, lilla hjärte-
vän! Kommer du ej snart, kommer du ej
snart?*

2. Säkert bland alla de fagraste tärnor
Glömmer han mig för de strålande stjärnor.

Framåt, svenska män.

50. Framåt, svenska män! Hvarje mo-
dig sven Raskt upp till kamp
och strid! Våra fäders land, Våra min-
nens strand Vi värnat ha alltid. | Genom
dödens sal, Öfver berg och dal Går ett
hjältetåg Utan namn och tal. Ja, vi svär-
den Ha till gården, Bajonetterna till vall,
Hvem kommer oss på fall? | Hurra!

2. Har du kraftig arm, Genom kampens
larm Snart segerns dag då gryr, Som, då
natten far, Morgon kommer klar, När
hvarje ovän flyr. | Då med glada språng
Under spel och sång Skall ett segertåg
Göra dalen trång. Ja, vi svärden Ha till
gården, Bajonetterna till vall. Vår drott
oss leda skall. | Hurra!

Upp genom luften.

51. Upp genom luften, bort öfver hafven, Hän öfver jorden i stormande färd! Morgonens drottning med rosiga stafven Vinkar oss ut i sin vaknande värld. Upp till de brusande böljornas lek! Upp till de susande lundarnas smek! Människan, djuren i kvalmiga nästen Lyssna med oro till vingarnas dån. Vi sväfva fria till himmelens fästen, Komma med budskap igen därifrån.

Så härligt ljusen tindra.

52. |: Så härligt ljusen tindra På fästets mörka blå! :| O, stilla, o, klara vinterkväll, Hvad du är skön ändå Här i Norden!

2. |: Du talar till vårt hjärta Med hög och mäktig röst, :| Du väcker en längtan, underbar Och djup, i våra bröst Här i Norden!

Se, öfver dal och klyfta.

53. Se, öfver dal och klyfta Den unga majsol ler. Sin ishjälms bergen lyfta Från ärrig panna ner. Men ännu soffer jorden, Och böljan fångslad står. Ack, våren här i Norden Har drifvor i sitt hår.

2. Lik mycket! Snart han träder Ur vaggan fullväxt opp Med sina västanväder, Med sina blommors knopp. Snart står han högt på fjällen Med Nordens vakna sol, Där morgonen och kvällen Satt möte sen i fjol.

3. Ö, förr än bojans nesa Skall trycka denna jord, Förrn tyrannit skall resa Sin tron i väldig Nord, Förr drabbe Tor med flamman Sitt folk, som skall förgås, Och fjällen störde samman, Ett kummel öfver oss!

Hurra för Nordens länder.

54. Hurra för Nordens länder, Dess skogar, sjöar, fjäll, Dess björk-beklädda stränder, Hvars anblick gör mig säll! Frid vare i dess bygder, Förnöjsamhet och flit! Till dessa fädrens dygder Vi sätta må vår lit. Hurra för gamla Sverige, Hurra för Sveriges kung!

2. Så vilja gladt vi sjunga Och gjuta med friskt mod, De gamla som de unga, För Sveriges väl vårt blod. Må städs vårt hjärta klappa För kung och fosterland Och ingenting förslappa Så kära, fasta band! Hurra för gamla Sverige, Hurra för Sveriges kung!

Missionssång.

55. Ren bådard morgonstjärnan, Att natten är förbi, Och jordens söner vakna Till bot och bättring. Si! Hvar stilla fläkt från hafven Oss bringar nya bud Om hedningar, som börja Att vända sig till Gud.

2. Och dagg från himmeln faller I milda skurar ned, Och ständigt nya under Vårt häpna öga ser. Hvar bön om nåd besvaras I rikt och härligt mått, Och öfver torra öknar Guds andes pingstvind gått.

3. Se, hednafolken böja Ock knä för Herren Gud! Se, tusen hjärtan lyftas I glada segerljud! Och under tiden skyndar En annan skara fram Att söka nåd hos Jesus, Det blödande Guds lamm.

4. Far fort, far fort att stiga, Du nya nådeflod! Sträck dig till alla länder, Gör allas vilja god! Far fort, tills Herren kommer, Och stanna icke förr, Än hela världen öppnat För Sions Gud sin dörr!

Vårvindar friska.

56. Vårvindar friska Leka och hviska, Boet tillreder dufvornas par. Strömmarna ila, Finna ej hvila, Förrän i hafvet störtvägen far. | Klappa, mitt hjärta, klaga, o, hör: Vallhornets klang bland klipporna dör. Strömkarlen spelar, Sorgerna delar Vakan kring berg och dal. |

Två turturdufvor.

57. | Två turturdufvor hade byggt bo i samma skog. | Så kom där en falk och den ena borttog; Den andra dufvan sörjde sig till döden.

Den bergtagna.

58. Och jungfrun hon skulle sig åt ottesången gå. Tiden görs mig lång. Så gick hon den vägen, åt höga berget låg. Men jag vet, att sorgen är tung.

2. Hon klappa' på bergadörrn med fingrarna de små: „Statt upp, du höga bergkung, drag låsena ifrå!“

3. Och upp steg bergakungen, drog låsena ifrå. Så var hon i berget i åtta runda år.

4. Och jungfrun hon gångar sig för bergakungen stå: „Ack, gifve, att jag hem till min moder finge gå!“

5. Och, när som hon kom på sin kära moders gård, Ute för henne huld modern står.

6. „Och hvar har du varit så långan en tid? Nu hafver du väl varit i rosende lid?“

7. „Och inte har jag varit i rosende lid. I berget har jag varit så långan en tid“.

8. Bergakungen steg genom dörren in: „Hvi står du här och talar så mycket ondt om mig?“

9. Så slog han den jungfrun på blekan liljekind, Så blodet det stank på snörekjorteln fin.

10. „Packa dig på dörren, och låt det ske fort! Och aldrig skall du komma inom din moders port“.

11. „Farväl, min kära fader, farväl, min hulda mor! Farväl, min kära syster, farväl, min kära bror!“

12. Farväl, du höga himmel, farväl, du gröna jord! Nu reser jag till berget, där bergakungen bor“.

13. Så redo de sig i den mörka, långa skog; Hon bitterligen gret, men bergakungen log.

14. Så redo de berget sex gånger omkring: Då öppnades dörren, och de stego in.

15. „Och hämta mig in de glaset med mjöd! Därur vill jag dricka mig själfvan till död“.

16. Och första drick, hon drack med hast, Hennes ögon de lycktes, och hjärtat det brast.

Käraste gök.

59. **K**äraste gök, som gal uti fjärran
Borta vid Saimens andra strand!
Finns ingen julle där, som kan Föra min
älskade hit i land.

2. Tiden är långsam, dagarna tunga,
Glädjen flyktat för längesen. Skall jag väl
länge vänta än, Innan han kommer, min
hjärtevän?

3. Örnen far under himmelens fäste,
Anden dyker i vågens famn; Kärestan står
på Saimens strand, Vågar för stormen ej
ut ur hamn.

4. Vinden är väldig och vågorna branta,
Liten är jullen, som står vid strand, Liten
är jullen, som står vid strand, Svag är
min älskades späda hand.

Bonden och räfven.

60. |: **O**ch bonden han gick sig ut åt
grönan äng, Och där mötte
honom räfven :| „Ack, om jag hade huden
din Till foder under lufvan min Till
julen!

2. |: Ett gångande skepp det vill jag
gifva dig, Det bästa, som du vill hafva. :|

Bara jag får huden din Till foder under lufvan min Till julen“.

3. |: „Ett gångande skepp det vill jag inte ha, Ty det kan jag inte styra. :| Aldrig så får du huden min Till foder under lufvan din Till julen“.

4. |: „En väl gödder oxen vill jag gifva dig, Den bästa, som du vill hafva, :| Bara jag får“ o. s. v.

5. |: „En väl gödder oxen vill jag inte ha, Ty den kan jag inte slakta. :| Aldrig så får du“ o. s. v.

6. |: „En väl gödder gåsen den vill jag gifva dig, Den bästa, som du vill hafva, :| Bara jag får“ o. s. v.

7. |: „En väl gödder gåsen hon är väl god att ha, Men svårt är att huden mista. :| Aldrig så får du“ o. s. v.

8. Och ut kommer räfvens syster så fin, Och hon vill med räfvén tala: „Och ej må du sälja bonden ditt skinn. Ty han kan det ej betala. Aldrig så får han huden din Till foder under lufvan sin Till julen“.

9. Och bonden han spänner bågen mot knä: „Ack, hör bara på den gläfsan!“ Och bonden han spänner bågen mot knä Och skjuter båd räf och räfsan. „Sedst du nu, att jag knep ditt skinn Till foder under lufvan min Till julen?“

Bonden skulle från Nisse flytta.

61. Och bonden skulle från Nisse flytta,
Men resan blef dock till liten

nytta; Ty högt i lasset sjöng Nisse så:
|: „Jag tror, vi flytta i dag, vi två“.:|

Skårkarlen.

62. På en ödslig häll Står mitt lugna
tjäll Bland de tumlande vågor-
nas lek. Jag är bortglömd och arm, Men
vid hafsmoderns barm Är jag trygg som
den rotfasta ek.

2. Jag är konung här På de vilda skär;
Mina mödor de gifva mig skatt. Hvert
jag vänder mitt lopp. Drar jag skördarna
opp Ur de dimmiga fjärdarnas natt.

3. Mina åkrar stå Ut i böljor blå, Mina
ängar i svindlande djup; Mina hjordar gå
vall I de brusande svall, Där jag svänger
min ilande slup.

Folkskolans 3:e klass.

En liten fågel satt en gång.

63. En liten fågel satt en gång Och
sjöng i furuskog. Han hade
sjungit dagen lång Men dock ej sjungit
nog. Han satte sig i högsta träd, Som uti
skogen fanns, Ty solen skulle just gå ned;
Han ville se dess glans.

2. Det finns i skogen mörka snår, Där
träden växa tätt, Där jägarn med sin bössa
går Och siktar snabbt och rätt. Han går
på lur, han kryper ned, Han smyger tyst
omkring, Han ser åt skogens högsta träd:
Det gör väl ingenting.

3. Men liten fågel sjöng så gladt I sommarkvällen klar. Han ville tacka Gud, för att Så fri och glad han var. Han sjöng och drömde icke om, Hur vidt den sången ljöd, Tills skyttens säkra kula kom, Och sångaren var död.

4. Hvad, gråter du? Nej, denna gång En tår ej fällas bör, Ty den, som dör i sol och sång. Han lefver, fast han dör. Att dö en sådan aftonstund Som denna, mild och klar, Med blicken fäst på solens rund — Ack, sångarn lycklig var!

Min fåle är så sedig.

64. **M**in fåle är så sedig, Min fåle är så kvick, Hans gång den är så ledig, Så vackert är hans skick.

2. Förbi får ingen köra, Det är hans håg emot. Då klipper han med öra, Då skrapar han med fot.

3. Nu betar han på ängen, Men jag vill åka ut. Förgäfves lockar drängen, Då går jag själf till slut.

4. Min röst han genast känner, Jag lägger betslet på. Vi äro goda vänner. Som blixten skall det gå.

Raskt, glada gossar.

65. **R**askt, glada gossar, skynden på! Uppställning fort! Gif akt! Marsch framåt! Bra! Så skall det gå. Ett, tu, ett tu! Håll takt!

2. Vi leka blott vid våra år, Ha trågevärd i hand, Men en gång kanske striden står För kung och fosterland.

3. Och den, som trumman rör som jag Och har den blank och grann, Han blir bestämdt en vacker dag En duktig speleman.

4. *Didrom dom dom, didrom dom dom,*
En gosse såsom vi, Som gör med fart sitt höger-om, En god soldat skall bli.

Nu är timmen slut.

66. Nu är timmen slut. Låt oss skynda ut Och fröjdas af vår tio-minut! Nyss föll snön så tjock, Föll i flock på flock Och färgade vår lock Hvit, som af ålderns silfver ren. Hit kom nu åter solens sken. Nu är snön så blid. Ut till snöbollsstrid Fort, medan det är tid!

2. Flydde krigarn bort Var han dålig sort, Och redde sig i striden han kort. Den var alltför stygg. Låt oss vända rygg Åt hvarje krigsman skygg! *Klatsch!* Kulor hvina rundt omkring. *Ratsch!* Der flög en i nacken in. Nu det haglar på Utaf kulor, så Man knappt kan modig stå.

3. Slutad leken är, Tiden flyktar här Som vinden. Dock den stund är oss kär, Då vi fria få Under himmel blå Så glada snöboll slå. Svetten droppar ned från kind, Hettan dock svalkas af i vind. Under leken här Tiden flykta plär. Männ vinden bort den bär?

Kom, låtom oss.

67. **K**om, låtom oss på barnavis Uppstämman Herrens Jesu pris! Men säg, hvem är bekväm därtill? Ack, inga ord här räcka till. | : *Pris och ära sjunga vi Herren Jesus, som köpt oss fri. Hosianna, hosianna, hosianna sjunga vi Guds lamm.* :|

2. Kung uti alla himlars hus, Hans mantel är af himmelskt ljus, Som tiotusen solars sken Har sammanväft så hög och ren. | : *Pris och ära o. s. v.*

3. Uppå tillbedjans vinge höjd, Besjung hans majestät med fröjd: Hans pris skall bo på tungan min, Tiils alla världar stämman in. | : *Pris och ära o. s. v.*

Hell dig, du höga Nord.

68. **H**ell dig, du höga Nord! Hell dig, vår fosterjord! | : *Kraft och mod, Lif och blod Vi offra för din ära.* :|

2. Hell dig, du fria strand! Hell dig, du hjältars land! | : *Enighet, trofasthet Är dina söners ära.* :|

3. Hell er, I gamla berg, Jättar med järn till mærg! | : *Fjäll och haf Aldrig slaf I Manhem skola bära.* :|

| : *Lefve, lefve, lefve vårt fosterland!* :|

Vi sommarn vaken ha.

69. **L**a la la, Vi sommarn vaken ha. Han sågs helt nyss i lunden, Väckt upp ur långa blunden. *Ja, ja, ja, Vi sommarn vaken ha.*

2. *La la la, Vi sommarn vaken ha.* Han sitter visst i häcken Och speglar sig i bäcken. *Ja, ja, ja, Vi sommarn vaken ha.*

3. *La la la, Vi sommarn vaken ha.* Han vintern tog i kragen, Och vintern strax blef slagen. *Ja, ja, ja, Vi sommarn vaken ha.*

Liten Karin.

70. Och liten Karin tjänte På unga kungens gård; Hon lyste som en stjärna Bland alla tärnor små.

2. „Och hör du liten Karin, Säg, vill du blifva min? Grå hästen och gullsadeln Dem vill jag gifva dig“.

3. „Grå hästen och gullsadeln Jag passar inte på. Gif dem din unga drottning, Låt mig med äran gå!“

4. „Och hör du liten Karin, Säg, vill du blifva min? Mitt halfva kungarike Det vill jag gifva dig“.

5. „Ditt halfva kungarike Jag passar inte på. Gif det din unga drottning, Låt mig med äran gå!“

6. „Och hör du liten Karin, Vill du ej blifva min, Så skall jag låta sätta dig I spiketunnan in“.

7. „Och vill du låta sätta mig I spiketunnan in, Guds änglar skola se, att jag Ej skyldig är därtill“.

8. De satte liten Karin I spiketunnan in, Och konungens små svenner De rulla' henne kring.

9. Så kommo då från himmeln Två hvita dufvor ner; De togo liten Karin, Och strax så blef det tre.

Mandom, mod och morska män.

71. |: Mandom, mod och morska män Finns i gamla Sverige än, Kraft i arm och kraft i barn, Ungdomsvarm i bardalarm. |: Ögon blå Då och då Le i blomsterdalar där. Nord, du jordens jättele, Nord, du milda hjärtans hem! :|

2. |: Toner än från forna dar Ljuda där i skog och dal Vilda som en storm på haf, Milda som en tår på graf. |: Lyssnen då, Vänner, på Hemländsk hundraårig sång! Lyssnen, älsken. lären den, Sjungen, sjung den själfva sen! :|

Du kära land, du hjältars land.

72. Du kära land, du hjältars land, Du dyra fosterbygd Med dina gröna skogars rand Och gråa fjällars skygd! Som fordom kraft och mannatro Hos dina fria söner bo. Ja, hell vår fosterjord, Du gamla, kära Nord!

2. Ej rik du är på guld och glans. Men skatter äger du Uti den sköna minneskrans, Som smyckar dig ännu, I mandomsmod, i klippans järn, Som smiddes till ditt fasta värn. Ja, hell vår fosterjord, Du gamla, kära Nord!

När månen vandrar på fästet blå.

73. När månen vandrar på fästet blå Och tittar in genom rutan, Då

tänker jag understundom så Och knäpper sakta på lutan: Hvad du är lycklig, du måne klara, Som får så högt öfver jorden fara Och blott se på, och blott se på!

2. Spektaklet tröttar dig innan kort, Det kan man icke förtänka; Då går du bara helt simpelt bort: Man ledsnar också att blänka. Så blir du borta i några dagar och kommer åter, när du behagar, Och ser på oss, och ser på oss

Dalkullans visa om Gustaf Vasa.

74. **H**var markens ros skall vissna, hvar sommar följs af höst; Men aldrig dör den bilden, som bor i folkets bröst.

2. I våra berg och dalar han lefver ännu kvar Den kungen, som oss alla har älskat som en far.

3. Han gick i våra skogar, han tröskat på vår strand, Han hvässat våra pilar. han lossat våra band.

4. Hur skön är kungakronan! Hon trot-sar stormars hot, När så i folkets kärlek hon har sin fasta rot.

5. Hur skön är kungaspiran, en him-melsk stråle lik, När till de ringas kojor den tränger hugnerik.

6. Hur skön är kungagrafven, när den, som bor däri, Har lämnat kvar ett minne, som skall välsignadt bli.

Lagman Torgny.

75. **N**är Torgny stod på tingets sten, En vördad lagens tolk, Hans

stämman ljud så klar och ren För både
kung och folk Ibland som vågens klang
mot strand, Som tordön på ett fjäll ibland.
Så lagman Torgny var.

2. Han kraftfull var men aldrig vild,
Gick ej tillbaks men fram. I lifvet som
en ljusalf mild, I domen allvarsam. Det
är en konst, som få förstå, Att vara stark
men mild ändå, Som lagman Torgny var.

Ibland, när jag vallar.

76. Ibland, när jag vallar och dagen
blir lång, Jag blåser i luren och
sjunger en sång *För alla små blommor i
skogen.*

2. Strax eko bland bergen det svarar
så gällt, Och fåglarnas skara den kvittrar
så snällt *För alla små blommor i skogen.*

3. Så är jag ej ensam på ensliger stig,
Ty Herren i himmeln han vårdar ock mig
Som alla små blommor i skogen.

Friskt mod i barm, framåt.

77. Friskt mod i barm, framåt. Friskt
mod i barm, framåt På rosig
lefnadsstråt, Ja, på rosig lefnadsstråt! Vårt
hjärtas friska slag Oss takten ger i dag,
Och inga sorger trifvas i vårt unga, muntra
lag. Då alla pulsar brinna af mod och
lefnadslopp, Går färden lätt mot höjden,
mot kunskapsmålet opp. Framåt, I gossar
små, Med raska steg, gå på! Hurra, hurra,
hurra!

2. Föräldrar, syskon, hem, Föräldrar, syskon, hem Vi äga ännu dem, Ja, vi äga ännu dem. Vår glada barndomstid, Dess fröjder och dess frid Vål äro snart förbi och bytta ut mot lifvets strid. Men trägen möda vinner helt visst sitt mål en gång, Och därför ljudligt klinge små mal-mögossars sång: Framåt, I gossar små, Med raska steg, gå på! Hurra, hurra, hurra!

Stjärnorna blinka.

78. Stjärnorna blinka Ned på min öds-
liga stig. Stjärnorna vinka Tröt-
tade vandrarn till sig.

2. O, den som hade Vingar, som fåglarna ha! Broder, hur glade Skulle dit uppåt vi dra'!

3. Ser du? På randen Utaf den gyllene ön, Lyran i handen. Står där en ängel så skön.

4. Vänligt han nickar Ned till den skuggiga jord. Ser du hans blickar? Hör du den hviskandes ord?

5. Strömmen, ack, strömmen, Toner! Jag känner er väl. Ofta i drömmen Hörde jag er i min själ.

Vintern rasat ut.

79. |: Vintern rasat ut bland våra fjäl-
lar. Drifvans blommor smälta
ner och dö. Himmeln ler i vårens ljusa
kvällar, Solen väcker lif i skog och sjö. :|
|: Snart är sommarn här, I purpurvågor,

Guldbelagda, azurskiftande Ligga ängarna
i dagens lågor, Och i lunden dansa käl-
lorne. :|

2. |: Ja, jag kommer. Hälsen, glada
vindar, Ut till landet, ut till fåglarne, Att
jag älskar dem, till björk och lindar, Sjö
och berg, jag vill dem återse; |: Se dem
än som i min barndoms stunder, Följa bäc-
kens dans till klarnad sjö, Trastens sång i
furuskogens lunder, Vattenfågelns lek kring
fjärd och ö. :|

Skynda till Jesus.

80. **S**kynda till Jesus, frälsaren kär!
Se, i sitt ord han vägen oss lär.
Ja, midt ibland oss står han ju här, Ro-
pande vänligt: „Kom!“ *Ljuftigt, ljuftigt
blifver det förvisst, När vi, rena från all
synd och brist, Alla tillsammans mötas till
sist Hemma hos Herranom!*

2. „Kommen, I alla!“ O, må hans röst
Fylla hvar själ med glädje och tröst, Må
han sitt tempel få i vårt bröst! „Lyssna,
o, själ, och kom!“ *Ljuftigt, ljuftigt o. s. v.*

3. Ännu i dag är han bland oss kvar,
Ännu en kärleksbjudning han har, Hör,
huru mildt han ropar en hvar: „Lyssna, o,
själ, och kom!“ *Ljuftigt, ljuftigt o. s. v.*

Lycksalig, lycksalig.

81. **L**ycksalig, lycksalig hvar själ, som
har fred! Dock ingen känner
dagen, förrn solen gått ned.

2. G^od morg^on, god morgon! sjöng fågeln på gren; Dock ofta såg från buren han kvällsolens sken.

3. Med doft stod småblomstret i morgonens ljus; Vid kvällen haglet bräckt det med yrande grus.

4. På jorden ej lefver en enda så säll, Att lyckan ej kan skifta från morgon till kväll.

5. Lycksalig, lycksalig hvar själ. som har fred! Guds fred är andesolen, som aldrig går ned.

Gunga fram, min lilla båt.

82. Gungan leder vår stråt |: Öfver bränningar, bankar och skär. :|

2. Ej det ödsligt vida haf Oss skall bädda en graf; |: Ren jag skönjer, att hamnen är när. :|

3. Bortom lifvets stora sjö Glänser sällhetens ö; |: Må vi fälla vårt ankare där! :|

Folkskolans 4:e klass.

Låt vår lätta.

83. |: Låt vår lätta, raska, modiga tropp Tumla om, tumla om i eldigt galopp! Vinden hinner ej vår fart, Nej, men vi hinna fienden snart. :| Hör trumpetens skallande dån! Upp och fly till

striden, min son! Blif tappert där i eldarna kvar, Till dess triumfens krona du tar,
|: Annars, annars, till dess du bärs därifrån! :|

De två konungadöttrarna.

84. **D**et var de konungadöttrarna två;
Två rosor och adeliga blommor.

De blefvo bortstulna, allt medan de va'
små. *Från Engeland äro vi komna.*

2. Så gånga de jungfrur till konungens
gård, Och ute för dem själfva konungen
står.

3. „Och, nådige kung, hvad vi er spörja
må: Behöfvas här några små tjänstemör i år?“

4. Den yngsta hon trädde i skaft och i
sked; Den äldsta hon satte sig i väfven ned.

5. Det första slag, uti väfven hon slog,
Där vof hon in himmel, där vof hon in
jord.

6. Det andra slag, uti väfven hon slog,
Där vof hon in träd och den gröna skog.

7. Det tredje slag, uti väfven hon slog,
Där satte hon fader, där satte hon mor.

8. Där satte hon måne, där satte hon
sol, Där satte hon syster, där satte hon
bror.

9. Den äldsta hon fällde den väfven
ned; Den yngsta hon bär den i drott-
ningens knä.

10. „Och hören, I jungfrur, hvad jag
säga må: Väfvarelön den skolen I få.

11. Den yngsta skall bära mina nycklar på band; Den äldsta jag gifver min son uti hand“.

12. „Det är icke sed uti vårt land, Att syster skall taga sin broder till man“.

13. Och det vardt glädje, och det vardt gny, Att konungens döttrar va' komna till by.

14. Och det var glädje i konungens gård, När moder och döttrar de kändes åt.

Solen glimmar.

85. Solen glimmar blank och trind, Vattnet likt en spegel, Småningom uppblåser vind I de fallna segel. Vimpeln sträcks, och med en år Olle på sin höbåt står; Kerstin ur kajutan går, Skjuter lås och regel.

2. Seglen fladdra, skutan går, Järker tar sin lyra. Lyran brummar, böljan slår, Allt med fröjd och yra. Skutan knakar, bräcklig, gles. Vimpelns fläkt i toppen ses. Tuppen gol så sträf och hes. Nu siog klockan fyra.

3. Movitz, stöt åt dem i lurn, Som på skutan fara! Olle där, hvad kostar tjurn? Lyssna, hvad de svara! Hör, hvar är' ni hemma, ni? „Ifrån Lofön komma vi Med grönsaker, selleri, Mjök och äpplen klara“.

Jag vet en äng.

86. Jag vet en äng så frisk och grön, Där morgondaggen strålar skön Och Sarons lilja utan fläck Står vid den

klara vattubäck Och bugar för en himmelsk vind Sin oskulldshvita kind.

2. Dit ila lamm i morgonstund Att finna bet på daggig grund. En snöhvít dúfva sänker sig Till dem uppå den stilla stig. Och herden själf framför dem går, De följa i hans spår.

3. Och se, den undersköna lund Är plantad på en klippas grund, Som aldrig, aldrig bäfva skall, Om hafvet än bröt in med svall; Om jord och himmel än förgå, Skall hon för evigt stå.

4. Guds ord den sköna ängen är, Hans troгна äro lammen där, Och herden, klippan, på hvars grund Står fast det eviga förbund, Är du och din rättfärdighet, Guds son i evighet.

Och räfven låg under björkerot.

87. Och räfven låg under björkerot
Hän i ljungen, hän i ljungen.
Och haren hoppade så lätt på fot *Öfver ljungen, öfver ljungen.* Nej, sådant solsken i dag det är! Det glittrar här, och det glittrar där *Öfver ljungen, öfver ljungen.*

2. Och räfven log under björkerot *Hän i ljungen, hän i ljungen.* Och haren for där som ett muntert klot *Öfver ljungen, öfver ljungen.* Jag är så glad som en speleman. Gör efter skutten, om du det kan, *Öfver ljungen, öfver ljungen!*

3. Och räfven lurar bak björkerot *Hän i ljungen, hän i ljungen.* Och haren tum-

lar honom rakt emot *Öfver ljungen, öfver ljungen.* „Nå, Gud förbarme sig! Är du där? Min vän, hur vågar du dansa här *Öfver ljungen, öfver ljungen?*“

Ändå.

88. Ändå, ändå. Fast marken är gulnad och himmeln är grå Och stormen i kronorna klagar, |: Det kommer väl gladare dagar ändå, :| Ändå, ändå.

2. Ändå, ändå, Om *icke* de komma, du klaga ej må! Bort glädjen med rosorna farit; |: Det eviga blir, som det varit, ändå, :| Ändå, ändå.

3. Ändå, ändå. Är himmeln nu mulen, den blir en gång blå, Och lunder och träd börja knoppas. |: Men akta dig du blott att hoppas ändå, :| Ändå, ändå.

4. Ändå, ändå, Var glad *utan* hopp! Det går säkrare så. Och komma ej varmare tider, |: Blir hjärtat väl still, hvad det lider ändå, :| Ändå, ändå.

Min lilla vrå bland bergen.

89. Jag vet en vrå emellan bergen, En liten vrå, som tillhör mig. Där ingen flärd innästlat sig, Där ingen oskuld skiftat färgen. Hvert än mig ödet kasta må, Jag längtar åter till min vrå, Min lilla vrå bland bergen.

2. Jag jagade i ungdomsåren En brokig fjäril, prydd med guld. Jag vilse gick,

jag föll omkull, Jag stötte mig, — än svida såren, — Men jag var lycklig nog ändå Att åter hitta till min vrå. Min lilla vrå bland bergen.

3. Hon är befast, min lugna hydda, Så otillgängelig som säll, Ty mörka skogar, höga fjäll Mot världens stormar henne skydda. Hvert jag af ödet jagas må. Jag längtar åter till min vrå, Min lilla vrå bland bergen.

0, låtom oss svärja ett fostbrödralag.

90. **O,** låtom oss svärja ett fostbrödralag I ungdomens sveklösa stunder Och fröjdas med gamman åt majsolens dag I Odins uråldriga lunder! :|
: Se, nornorna vandra rundt om våra spår Med runor i sköldarna skurna, Verdandi med rosor i fladdrande hår Står lutad mot framtidens urna. :|

Fjäriln vingad syns på Haga.

91. Fjäriln vingad syns på Haga Melan dimmors frost och dun Sig sitt gröna skjul tillaga Och i blomman sin paulun. Minsta kräk i kärr och syra, Nyss af solens värma väckt, Till en ny högtidlig yra Eldas vid sefrens fläkt.

2. Haga, i ditt sköte röjes Gräsets brodd och gröna plan. Stolt i dina ränn'lar höjes Gungande den hvita svan. Längst ur skogens glesa kamrar Höras täta återskall Än från den, graniten hamrar, Än från yx i björk och tall.

3. Se, Brunnsvikens små najader Höja
sina gyllne horn, Och de frusande kaskader
Sprutas öfver Solna torn. Under skygd af
hvälfda stammar På den väg, man städad
ser, Fålen yfs, och hjulet dammar, Bonden
mildt åt Haga ler.

Hur glädtigt själen svingar sig.

92. **H**ur glädtigt själen svingar sig,
Hur ljuft sig hjärtat rör, När
jag på minnets vingar mig Till hemmet
återför! *Du mina fäders hembygd, Du mina
fäders hembygd, Du mina fäders hembygd!
Du alltid blir mig kär.*

2. I vinterkvällens slutna krets Vid
runtra brasans sken Ses kärlek mildra
skämtets spets Och sprida fröjd så ren.
Du mina fäders o. s. v.

3. Välsigna, Gud, det dyra land, Där
barnet först sin blick Vid syskons och för-
äldrars hand Mot himmeln höja fick. *Du
mina fäders o. s. v.*

Ur Ossians dunkla sagovärld.

93. **U**r Ossians dunkla sagovärld Ditt
Oskars namn emot oss klingar,
Där tonar det i vapenfärd, Och Fingals
son den skönsta är, |: Fingals son den skönsta
hjälten i nordisk här. |: Forntid sig med
framtid enar, Sagan sanning blir en gång. :|

2. Skall mänskan en gång blifva fri
Och jubla uti toner rena? Hon skall det,
ja, ty friheten Är helig såsom sanningen.

|: Sveas söner följa dig på din höga stig :|
 |: Att igenom sång och strider Uti minnets
 tempel gå. :|

Lifräddningsbåten.

94. Se, hur det lyser, sjöman! Dagen är när. Bort öfver vågen vinkar hamnen dig där. Svår var väl färden, men nu ser du ju land, Och i båten är du bergad: ro emot strand! *Ro emot strand, sjöman, ro emot strand! Räds ej för böljan, håll blott åran och ro, Trygg uti båten, på dig själf ej mera tro! Öfvergif det gamla vraket, ro emot strand!*

2. Blif uti båten! Annan hjälp du ej får. Hårdt tjuiter stormen, hafvet rullande går. Mod, håll blott i, och släpp ej åran ur hand! Se den klara morgonstjärnan: ro emot strand! *Ro emot strand, sjöman* o. s. v.

3. Upplyft ditt öga! Härligt morgonen gryr. Snart skiner solen klart, och skymningen flyr. Sjung i din båt, till dess du kommer i land: „Ära, ära, halleluja!“ ro emot strand! *Ro emot strand, sjöman* o. s. v.

Mitt Normandie.

95. När våren med sitt blomstervimmel Bortjagar vinterns köld från oss, När på vårt hemlands klara himmel Den blida solen tändt sitt bloss, När svalan ifrån fjärran länder Tillbaka flyger glad

och fri. *Min blick min suck jag hänryckt sänder Till dig, till dig, du sköna Normandie!*

2. Jag skådat Schweiz, dess vackra dalar, Dess höga berg och glacier; Jag skådat Rom, dess tempelsalar Och allt hvad stort, som gömmes där; Men fjärran dock från Tiberns stränder, Från Schweiz och taflorna däri *Min blick, min suck* o. s. v.

3. Det gifs en vintertid i lifvet. Då känslan slocknar i vårt bröst, Och då af forna tidsfördrifvet Blott minnet skänker någon tröst; Med lyran då i matta händer, Jag vandrar hem med svärmeri, *Min blick, min suck* o. s. v.

Vi äro svenskar, vi också.

96. Vi äro svenskar, vi också. Fastän vi äro små, Vårt fosterland det älska vi, Och snart vi stora bli. Vårt öga ser, att skönt det är, Att älska det vårt hjärta lär, Och gladt vi sjunga om vårt land, Vårt kära fosterland.

2. Hvar är väl ängen mera grön Och blomman mera skön Än i det land, där vi i frid Framgå vår barndomstid? Ja, vi det älska till vår död Och byta ej, om ock man bjöd Oss största skatt i annat land. Vårt dyra fosterland.

3. Hvar finns en himmel mera blå Och skön med stjärnor på Än den, som hvälfvs i högan Nord, Utöfver Sveriges jord? Hur gladt den klara vinterdag På blanka isen

åker jag Och far med mod från backens
höjd På kälken ned med fröjd.

4. Uti det raska snöbollskrig Nu gos-
sen öfvar sig, Att han en gång med lustigt
mod Må stå en kämpe god. Om fienden
oss kommer när, Ett modigt folk han mö-
ter här, Ty liksom fädren vilja vi Rätt
tappa männer bli.

Rose-Marie.

97. **E**nsam i skogen sjöng den vackra
Rose-Marie, Kom till den klara
bäck och såg sin bild däri, Löste sitt långa
hår, Log som den fagra vår: „Hur är min
bäck så glad, där han bland blommor går?
Säg, hvarför ler i dag Skogen i grönt be-
hag? |: Hvarför är himmeln blå, och hvar-
för sjunger jag?“ :|

2. „Kom“, sade bäcken, „kom, du vackra
Rose-Marie, Kom, som en vind i skogen
susar lätt och fri! Sätt dig invid min
strand, Svalka din varma hand, Lös dina
skor, och fäll ditt blåa strumpeband! Hvila
vid björkens rot, Bada din hvita fot, |: Skölj
dina röda kinder! Tag mitt svar emot! :|

3. Därför är jag så glad, du vackra
Rose-Marie, Att jag din spegel är, och du
ser dig däri. Därför i täckt behag Blom-
mar din skog i dag, Därtör att Rose-Marie
bär sjutton vårars drag. Därför är him-
meln ljuf. Därföre sjunger du, |: Därför att
bortom skogen bor en hjärtetjuf, :|

Svenska folksången.

98. Ur svenska hjärtans djup en gång
 En samfärd och en enkel sång,
 Som går till kungen fram! Var horom
 trofast och hans ätt, Gör kronan på hans
 hjässa lätt, Och all din tro till honom sätt,
 Du, folk af frejdad stam!

2. Du, himmelns Herre, med oss var,
 Som förr du med oss varit har, Och lifva
 på vår strand Det gamla lynnets art igen
 Hos sveakungen och hans män, Och låt
 din ande hvila än Utöfver Nordanland!

Väl längtar du åter

99. Väl längtar du åter till fädernas
 strand, Mitt hjärta, du slår så
 oroligt, När barndomens minne dig hviskar
 ibland Om hembygdens dalar förtroligt.
 Förgäfves du ångrar den brännande lust,
 Som gäckande dref dig till främmande kust
 Från hembygdens skogar och dalar.

2. Hvad drömde du väl om den främ-
 mande jord, Hvad sökte du fjärran i söder?
 Ack, sökte du hjärtan? Fanns det ej i
 nord? Hvar fann du väl trognare bröder?
 Hvad diktade hoppet, hvad brände din håg,
 Hvad såg du i söder, som icke du såg I
 hembygdens skogar och dalar.

3. Jag minnes min hembygd vid då-
 nande flod, Där molnen sig hvila på fjäl-
 let, Där åldriga skogen mot stormarna
 stod, En grönskande sköld omkring tjället,

Där lifvet var ljuft, och där friden blott
 log, När solen rann opp eller nattvakan
 slog I hembygdens skogar och dalar.

Jag vet ett land.

100. Jag vet ett land långt upp i höga
 nord, Ej varmt och rikt som
 söderns länder, Men hjärtan klappa där för
 fosterjord, Och mandom bor, ja, mandom
 bor på Siljans gröna stränder. Och skogar
 susa där i dyster prakt, Och älfvar brusa
 där från trakt till trakt: Ett härligt land,
 ett härligt land, I goda dalamän, I goda
 dalamän, Och, hvem det landet en gång
 sett, Han längtar dit, längtar dit igen.

Respolska.

101. Klang, min vackra bjällra, i den
 sena kväll! Spring, min raska
 fåle, öfver mo och fjäll! Hemåt ila vi med
 vindens snabba fart, Där så hvila vi i
 mjuka armar snart, Och vår lycka ingen
 må förtycka. Alla kvällens norrsken flämta
 där i skyn, Alla sälla minnen skymta för
 vår syn. Klang, min o. s. v.

2. Hej, galopp! Det går på insjöns
 silfvertak. Hejda loppet ej för hvarje liten
 vak! Långa, djupa fjärdar brusa under
 oss; Många ljufva världars ljus i stjärnors
 bloss Vackra glimma uti isens strimma.
 Höjden är så klar, och klart är djupet ock.
 Dö det är visst godt men bättre lefva dock.
 Hej, galopp o. s. v.

3. Klang min vackra bjällra, i den sena kväll! Spring, min raska fåle, öfver mo och fjäll! Första morgonstrålen randas i vårt hem; Alla skogar småle, och vi le åt dem, Om vi stjälpas, det kan ingen hjälpa. Syns ett ljus ej glimma i den mörka dæld? Är det hemmets skimmer eller stjärnans eld? Klang, min o. s. v.

Källan sprang ur jordens barm.

102. **K**ällan sprang ur jordens barm, Log mot solens kyss så varm. Klar som dagens blick den var, Lika djup och underbar. Kom så fram till källans brädd Liten tärna, blyg och rädd, |: Såg sin spegelbild i den, Tvådde ros och lilja sen. :|

2. Källan, grumlad en sekund Af den leken på dess grund, Stod snart åter lika klar, Lika djup och underbar. Tiden gick med barnets lek. Snart en jungfru, skön men blek, |: Fram till källans spegel gick Med en bruten liljas skick. :|

3. När hon såg sin bild där stå, Föll en sorgens tår därpå. Och, fast nyss så spegelklar, Nu förmörkad källan var. Och där växla höst och vår: Mörk och grumlig källan står. |: Sommar kommer, vinter far: Aldrig mera blir den klar. :|

Tvästämmiga sånger.

Folkskolans 3:e klass.

Hell dig, vårt fädernesland.

103. **H**ell dig, vårt fädernesland, Skandinavien gamla och kära, Trygg på din klippiga strand, Ty din flotta skall skydda din ära, Du har kraftiga män, Djärfva vikingar än, Som ej stridernas gny Fega sky, (fega sky.) Hellre gå de i kvaf, Bädda modigt sin graf I det stormande haf, Än de fly.

2. Frisk vind i segel och rå, Veckla ut Sveriges blågula flagga! Friskt mod i hjärtat! Låt gå! Ty till seger oss böljorna vagga. Lyft nu ankaren opp, Hissa seglen i topp, Emot fienden styr, Och ge fyr, (och ge fyr!) Hvad den salfvan hon tog! Nu har fienden nog; Se, han vänder sin bog, Och han flyr.

Morgon mellan fjällen.

104. **M**orgon mellan fjällen, Klara bäck och flod, Sorlande mot hällen! Sjungen: „Gud är god, Gud är god!“

2. Dagen ser jag bräckas, Fram går ljusets flod, Dalarna, som väckas, Svara: „Gud är god, Gud är god“.

3. Skogens fåglar sjunga Med ett gläd-
tigt mod, Där på kvist de gunga, Kvittra:
„Gud är god, Gud är god“.

4. Sjal, vak upp och svara Dem med
nyfödt mod! Höj din lofsång klara: „Gud
vår Gud är god, Gud är god!“

Ett barn är födt på denna dag.

105. **E**tt barn är födt på denna dag,
Så var Guds välbehag. Det
föddes af en jungfru skär, Guds son det
barnet är. |: Här hvilar du, i ringhet klädd,
På fattigdomens bädd. Välkommen var, o
Herre kär! Vår gäst du vorden är. :|

2. Om världen ännu större var, Af guld
och pärlor klar', Så vore den dock allt för
klen Till säng åt dig allen. |: Dock hvilar
du i ringhet klädd o. s. v.

Biet.

106. **S**ving, sving, sving, Lilla bi, om-
kring! Tror du, vi dig göra
illa! Var ej rädd, du stackars lilla! Sving,
sving, sving Bort i yster ring!

2. Sving, sving, sving, Lilla bi, omkring!
Sök i blommor, sök i knoppar Dig små
söta honungsdroppar! Sving, sving, sving
Bort i yster ring!

3. Sving, sving, sving, Lilla bi, omkring!
Samla vax, ty vintern kulen Nalkas snart
och med den julen. Sving, sving, sving
Bort i yster ring!

4. Sving, sving, sving, Lilla bi, omkring!
I vår gran vi vaxljus tända Och till dig
en hälsning sända. Sving, sving, sving
Bort i yster ring!

Sjungen nu alla.

107. |: Sjungen nu alla, Må tonerna svalla!
Det är vår. Glädjen vill be-
falla, Där sången rår. :| Lyssnen, och gifven
akt! Sången den är en makt: Enar och renar,
ja, lenar Hvar sorg, som lifvet har oss bragt,
Går från hjärtat blott dess ljud Till Gud.

2. |: Fåglarna sjunga, Där glada de gunga
Högt i topp. Stämnen då i klunga En
visa opp! :| Lyssnen, och gifven akt o. s. v.

Tusen bäckar små.

108. T Tusen bäckar små Ur sitt fäng-
sel gå, Lifvade af solens kyss.
Majsol vänligt ler, Värmer mer och mer
Jorden. som var frusen nyss.

2. Snart är jorden grön, Blomstrande
och skön Som en sirligt smyckad brud.
Florans döttrar små Uppå ängen stå I sin
hvita oskuldsskrud.

3. Och kring berg och dal Fåglar tusen-
tal Med små späda tungors ljud Nu sin
morgonsång Sjunga på en gång, Lofvande
allt väsens Gud.

Våga dig.

109. V Våga dig Dristelig, Tro, att Je-
sus gjort allt för dig! Så var
evige faderns råd: Mänskan frälstes af idel
nåd; |: Enfödde sonen det gjort. :|

2. Våga dig Dristelig, Tro, att Jesus gjort allt för dig! Segern för dig han vunnit har, Krossat ormen, som mäktig var, |: Öppnat oss himmelens port. :|

3. Våga dig Dristelig Tro, att Jesus gjort allt för dig! Allt, hvad lagen ej verka kan, Allt hos dig, som han klagat an, |: Detta tog Jesus på sig. :|

I skogen fågeln ropar.

110. I skogen fågeln ropar, Jag vet nog efter hvad: Ett näste vill han hafva, En skuggrik lägerstad.

2. Han ropar alla dagar Och flyger ängsligt där, Men ingen uti skogen Dock hör, hvad han begär.

3. Då kommer ändtligt våren Och löfvar mark och gren; Nu sjunger han af glädje, Han har sitt näste ren.

Vårt land.

111. Vårt land, vårt land, vårt fosterland. Ljud högt, o, dyra ord! Ej lyfts en höjd mot himmelns rand. Ej sänks en dal, ej sköljs en strand Mer älskad än vår bygd (i Nord), Än våra fäders jord.

2. Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng, Den mörka skogens dystra sus, Vår stjärnenatt, vårt sommarljus. Allt, allt, hvad här som syn (som sång) Vårt hjärta rört en gång.

3. Här är oss ljuft, här är oss godt, Här är oss allt beskärtdt; Huru ödet kastar

än vår lött, Ett land, ett fosterland vi fått:
Hvad finns på jorden mer(a värdt) Att
hållas dyrt och kärt?

4. Och här och här är detta land, Vårt
öga ser det här; Vi kunna sträcka ut vår hand
Och visa gladt på sjö och strand Och säga:
(„Se det) landet där! Vårt fosterland det är“.

5. Din blomning, sluten än i knopp,
Skall mogna ur sitt tvång; Se, ur vår kär-
lek skall gå opp Ditt ljus, din glans, din
fröjd, ditt bopp: Och högre klinga skall
(en gång) Vår fosterländska sång.

Vore en fågel jag.

112. Vore en fågel jag, Hade dess vingar
små, Flög jag till dig. Dock
ej så lyckligt är, Hinder mång tusen här
Tungt fångsla mig.

2. Fast fjärran skild från dig, I dröm-
mens undervärld Är jag dig när. Men, när
mig saknad tär, Men, när mig saknad tär,
Ensam jag är.

Hosianna.

113. |: Hosianna, Davids son! Välsignad
vare han! Välsignad Davids
son, Som kommer i Herrens namn! |: Hosian-
na i höjden! Hosianna! Hosianna! Välsignad
Davids son, Som kommer i Herrens namn! |:

Pilgrimssång.

114. H ärlig är jorden, Präktig är Guds
himmel, Skön är själarnas pil-
grimssång. Genom de fagra Riken på jor-
den Gå vi till paradiset med sång.

2. Tider må komma, Tider må försvinna,
Täljas släktenas hädangång, Aldrig för-
stummas Tonen från himmeln Af själens
glada pilgrimssång.

3. Änglar den sjöngo Först för markens
herdar, Skönt från själ och till själ det
ljöd: „Frid öfver jorden, fröjda dig, mänska!
Oss är en evig frälsar född“.

Näktergalens svar.

115. **N**äktergal, näktergal! I en jub-
lande sång, jublande sång, Dina
fröjder säll du kvad. Näktergal! Näkter-
gal! Du då rörde mitt sinn, rörde mitt
sinn, Och jag var så nöjd och glad. Fyl-
ligt sången ljöd till vårens pris. O, sjung,
o, sjung, jag bad. Näktergal, näktergal!
Du då rörde o. s. v.

2. Näktergal, näktergal! Hvarför tyst-
nar du ren, tystnar du ren, Du, som stän-
digt sjunga bör? Hvarför skall, hvarför
skall Dig nu fåfängt jag be, fåfängt jag
be? I mitt hjärta sorg det gör. Om du
saknad endast väcker, säg, Hvad skall du
sjunga för! Hvartör skall, hvarför o. s. v.

3. „Hvarje gång, hvarje gång. När den
lifvande vår, lifvande vår, Och den väna
maj förgå, Underbart, underbart, Ack, det
känns i mitt bröst, känns i mitt bröst,
Icke kan jag det förstå. Vill jag sänger
dikta, vet jag väl, Jag skall det ej förmå.
Underbart, underbart“ o. s. v.

Folkskolans 4:e klass.

Så underbar.

116. Så underbar, så stor är Herrens
 S^makt, Så full af nåd hans god-
 het är. Så underbar, så stor hans makt, Så
 full af nåd hans godhet är, så full af nåd.
 Allt, hvad som anda har, lofsjunge Gud,
 Vörde den eviges himmelska bud! Härlig
 är lifvets lott! Allt, hvad som lif har
 fått, allt, hvad som lif har fått, lofsjunge
 Gud! Allt, hvad som lif har fått, lofsjunge
 Gud, Lofsjunge Gud!

Bröder, nu gladt.

117. Bröder, nu gladt från lugna hem
 vi ila Ut till skog, som härligt
 grönklädd står. Hur ljufligt det är i sko-
 gens hägn få hvila, Andas doft och njuta
 sol och vår! Känn majvinds ljumma fläk-
 tar I skog, i dal, på höjd! Frisk ljude din
 sång med fåglarnas kör! Ja, drick natu-
 rens nektar I yrande fröjd Vid Ringsjöns
 strand, vid Ringsjöns strand!

2. Skönt är i skog: hvarhelst vi framåt
 tåga, Blomsterdoft och fåglars glada sång.
 Med raska ben och kinder uti låga Farom
 kring i lek och ystra språng! Men, ack,
 vår affärd stundar, Vi ila hem igen. Till
 afsked stäm upp en skallande sång! Far-
 väl, I gröna lundar! I stån där ju än Till
 nästa maj, till nästa maj.

Vårsolen prålar.

118. Vårsolen prålar Med sina strålar,
Fagert hon målar Land och stad. Vårvind uppfriskar, Leker och smiskar
Kinden och hviskar, Vet du hvad? Jo. han säger: „Se, hur glad jag hoppar,
Svänger lustigt om bland blad och knoppar,
Klänger hurtigt upp i trädens toppar,
Skynda, och följ mig!“ Så ifrigt han bad.

2. Böljorna glittra, Fåglarna kvittra,
Alla bli vittra: Göken gal. Våren de fira.
Ängarna vira Kransar, som sira Höjd och dal.
Vinterdvalan får ej mera råda, Lif och fågring
öfverallt vi skåda. Lust och glädje vill oss allt nu båda;
Bort då med sorger och suckar och kval!

3. När vi få rasta, Gossar, vi hasta Ut
för att kasta Boll med språng. Flickor,
vi svinga Glad om och springa, Muntert
då klinga Skratt och sång. Vårlust spritter
i hvar led, vill spränga Hvarje band,
som vill den innestänga. Huru kunna vi
väl näsan hänga Öfver vår bok hela vårdagen
lång?

Den ed, jag svurit fanan.

119. Den ed, jag svurit fanan, Är hög
och allvarsam, Ty ärofull är banan,
Där hon har vandrat fram. Hon har vid Lützens läger,
Hon har vid Fredrikshall Följt hjältarne till seger
Ännu i deras fall.

2. Jag vill ock troget följa Med dig i
lust och nöd Och klyfva stridens bölja Till
seger eller död. Må österns vilda hopar I
stormen trängs kring dig, Med gult och
blått du ropar Till oss: förgät ej mig!

Här är ljuft och godt.

120. H Här är ljuft och godt att vara,
O, hvad lifvet dock är skönt!
Hör hvad fröjd bland fåglars skara, Se,
hvad gräset lyser grönt! | Humlan surrar,
fjäriln prålar, Lärkan slår i skyn sin drill,
Och ur nektarfyllda skålar Dricka oss små
blommor till. :|

Fågeln på grenen.

121. F Fågeln på grenen där Gungar så
glad. Ej mäktar vindens gång
störa hans muntra sång. Fågeln på gre-
nen där Gungar så glad.

2. Farkost på vägen blå Ilar så lätt.
Uppåt och ned det bär, Framåt dock kosan
är. Farkost på vägen blå Ilar så lätt.

3. Gossen i lifvets vår Sjunger så glad.
Ej mäktar mödans tvång Tysta hans glada
sång. Gossen i lifvets vår Sjunger så glad.

4. Fatta din åra raskt, Vågorna klyf!
Uppåt och ned det bär, Framåt dock kosan
är. Fatta din åra raskt. Vågorna klyf!

Södermanländingens sång.

122. Känner du landet, det härliga,
rika, Badadt af mälär- och
östersjöväg, Hemmet för skördar och min-
nen tillika, Fredliga bragder och vikinga-

tåg? Minns du den stranden, där Mälarens
bölja Suckar af kärlek och dansar af lust?
Lyckliga minne, o, får jag dig följa Hem
till den sköna, den älskade kust?

2. Hembygd för minnet och sången!
Besökas Än dina fjärdar af Hjorvard ibland?
Sitter ej troget, när skuggorna ökas, Inge-
borg än uti sorg på sin strand? Drömmer ej
än på sin ensliga kulle Skalden med gyllene
harpan i hand? Bor i hvar dal, i hvar fiskare-
julle Sången ej kvar uti Södermanland?

3. Vårliga vindar, tågen, o, tågen Hem
för att hälsa den älskade bygd! Hä'sen
den trogna, den suckande vägen, Hälsen
hvar boning för kärlek och dygd! Hälsen
hvar lund, där vi drömde så gärna, Hälsen
hvar hängbjörk, där trastarna slå! Sitter
därunder en älskande tärna, Hälsen, o, häl-
sen den hulda också!

När Nordens ovän hotar.

123. När Nordens ovän hotar Och kal-
lar oss till strid, Då samlas
våra rotar, Då kommer hjältens tid. I
ljusa runor läran Står ristad på hans svärd:
Min lefnad tillhör äran, Mitt namn en efter-
värld. |: *Hallå, hallå, Framåt, I gossar blå!* |:

2. Kring skogens bryn det knallar Vid
klang af jägarhorn. Friskt mod i bröstet
svallar, Och säkert är mitt korn. Kom,
fiende, ej nära! I gräset biter du: Din
undergång vi svära, Om också en mot sju.
|: *Hallå, hallå, Framåt, I gossar blå!* |:

Hur skön och stark.

124. **H**ur skön och stark I skog och mark |: Hörs valthorns ljufva klang! |: Och återskall Från berg och dal |: Där ljuder dagen lång. :|

2. Och fåglar mång I ljufvig sång |: Ha hvar sin melodi. :| Och källans brus Och skogens sus |: Instämna däruti. :|

3. Men, stilla, skön Står skogen grön |: Och reser sig mot skyn. :| Nu bygger jag I denna dag |: Mitt bo i skogens bryn. :|

Härlig är kvällen.

125. **H**ärlig är kvällen, Fridfull och ren. Solen kring fjällen Sprider sitt sken, Sakta sig sänker Ned på sin bädd. Strålande blänker Vågornas brädd.

2. Natten kring hafven Breder sitt flor, Tyst som i grafven Stillheten bor. Guld-fiskar glimma Rikt invid strand, Svanorna simma Sakta till land.

3. Tystnad är sången, Bönen också, Vandrarn är gången Hvilan att nå. Midnattens tärnor Binda en krans, Tusende stjärnor Sprida sin glans.

Härliga land.

126. **H**ärliga land, Frihetens stamort på jorden! Hell dig, du drottning i Norden! Fädernesland!

2. Hjärtat i brand Flammar för fäderydygder; Hell dina fridsälla bygder, Fädernesland!

3. Fast är ditt band. Knutet bland uf-
gamla fjällar; Hell dina dalar och hållar,
Fädernesland!

Vårbudskap.

127. **K**ucku, kucku ropar i skog. Lå-
tom oss sjunga, Gamla och unga!
Våren, våren kommer snart nog.

2. Kucku, kucku låter det än. Hitut i
lunden Skynden på stunden! Våren, våren
är här igen.

3. Kucku, kucku, sångare god! Alla din
visa Vilja vi prisa. Vintern, vintern strax
dig förstod.

Krigarn hvilar sig.

128. **K**rigarn hvilar sig i mark och
skog (Hvilar sig) ofta nog. :|
:| Klippan är hans hårda hufvudgård. Säng-
kamraten är det goda svärd. Krigarn hvi-
lar sig i skog (Hvilar sig) ofta nog. :|

Hur kan jag roligt sofva.

129. **H**ur kan jag roligt sofva i mör-
kan natt, Om ej till dig, o,
Herre, min lit jag satt! När själen käm-
pat hafver i dagens strid, Hos dig allena,
Herre, jag finner frid.

2. O, skyl du mina brister med mildrik
hand! Du är, den dig miskundar och
frälsa kan. Gif, hvad jag trofast beder:
ett renadt sinn', Gif, att jag här i lifvet
och där blir din.

	N r		N r
Nej, en sådan präktig moster	36	Stora klockor säga	35
Nu han sväfvade kring	39	Sving, sving, sving	106
Nu är tid att vittja näten	27	Syskon små jag kän- ner fein	23
Nu är timmen slut	66	Så härligt ljusen tindra	52
Näktergal, näktergal	115	Så liten är jag	13
När han kommer	31	Så underbar, så stor	116
När månen vandrar	73	Säg mig, du lilla fågel	9
När Nordens ovän hotar	123	Tidigt med solen	37
När Torgny stod	75	Till skolan går jag	7
När våren med sitt	95	Till tings, till tings	32
Och bonden han gick	60	Trött jag är	5
Och bonden skulle från Nisse flytta	61	Tusen bäckar små	108
Och jungfrun gick te' killan	15	Två dagar gick jag	20
Och jungfrun hon skulle sig	58	Två turturdufvor hade	57
Och liten Karin tjänte	70	Tätt han föll, den hvita snö	10
Och räfven låg under björkerot	87	Upp genom luften	51
O, huru djupt	28	Ur Ossians dunkla	93
O, låtom oss svärja	90	Ur svenska hjärtans djup	98
På en ödslig häll	62	Vi komma med sång	18
Raskt, glada gossar	65	Vill du, vill du	4
Ren bådar morgon- stjärnan	55	Vinter, drag bort	34
Rida, rida ranka	44	Vintern rasat ut	79
Se, hur det lyser	94	Vi små barn, gladt	38
Se, öfver dal och klyfta	53	Vi äro svenskar, vi också	96
Sin stig en liten gosse	14	Vore en fågel jag	112
Sjungen nu alla	107	Våga dig dristelig	109
Skynda till Jesus	80	Vårsolen prälar	118
Solen glimmar blank	85	Vårt land, vårt land	111
Solen några purpur- droppar	8	Värvindar friska	56
Spindeln surrar	26	Välkommen, välkom- men	45
Stjärnorna blinka	78	Väl längtar du åter	99
		Vänster, höger	40
		Världen är så stor	2
		Ändå, ändå	88

**I Ph. Lindstedts Universitets-
Bokhandel (Collin & Zickerman) i Lund**
och rikets öfriga boklädor finnas att tillgå
följande *nya läroböcker* för folkskolan, alla
med Sv. Akad. nya ordlistas mest ljudenliga
stafsätt:

Bergqvist, B. J., *Biblsk Historia* inb. å 30,
35, 40 och 45 öre.

D:o för småskolan. Inb 20 öre.

Franzén, J., *Geometri*. Inb 40 öre.

D:o förkortad upplaga. Häft. 20 öre.

Hammarlund, J., *Barnens sångbok*. *N:r 1*
inb. 75 öre. *N:r 2* inb. 50 öre. *Text* 12 öre.

Krok, N., *Öfningsbok i Modersmålet*. I
inb. 35 öre, II inb. 25 öre, kplt inb 50 öre.

Larsson, L. T., och Lundahl, N.:

N:r 1. Räknebok. Fyra kurser å 25 öre.
Facit å 10 öre. I—II inb. 65 öre, III—IV
inb 65 öre, I—IV inb. 1.25 och 1.50.
Facit 25 öre.

N:r 2. Räknebok. Förk. uppl. Fyra kur-
ser å 15 öre. Facit å 5 öre. Inb. kplt 65
öre. Facit å 15 öre

N:r 3. Räknekurs för flytt. folksk. Fyra
häften med facit å 10 öre. Kplt inb. med
facit 50 öre.

Förut har utkommit:

Larsson, L. T., och Lundahl, N., *Aritme-
tisk exempelsamling* Andra uppl. Pris inb.
1 kr. 25 öre. Facit med anmärkningar.
Pris 40 öre.

Bergqvist, B. J., *Välläsningslära* i samman-
drag. Pris häftad 45 öre, inb. 60 öre.